

ARĂTAREA SFINTEI TREIMI

- Botezul Mântuitorului Iisus Hristos -

„Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit”. Este glasul Tatălui din cer, Care trimite pe Duhul Sfânt în chip de porumbel peste Fiul ca om nou și desăvârșit, la botez. Cu aceste cuvinte, Dumnezeu Tatăl Îl vedește pe Iisus Fiul Său, ca și în cuvintele Sfântului Arhanghel Gavriil către Preasfânta Fecioară Maria: „Fiul Celui Preaînalt Se va chema” (Luca 1, 32). Acum Dumnezeu Tatăl Îl numește cu adevărat Fiul Său cel iubit. Căci Hristos este singurul Fiu al lui Dumnezeu prin existența Sa din veșnicie și singurul Fiu al lui Dumnezeu prin nașterea sa în timp. Dumnezeu Tatăl nu Îi numește pe toți oamenii fiii Săi, ci numai pe Hristos. Și astfel, botezul lui Hristos în Iordan se leagă de descoperirea Sfintei Treimi oamenilor. Nu există nici o descoperire mai mare ca aceasta, fiindcă prin aceasta ni se arată ființa trinitară a lui Dumnezeu. La Iordan, Mântuitorul a pus pecetea pe această taină preaminunată atât în cer, cât și pe pământ. Spunem precis „cât și pe pământ”, pentru că firea trinitară a ființei lui Dumnezeu deslușește și tainele cele mai adânci ale omului, firea întreită a omului, căci se spune chiar la începutul Sfintei Scripturi că Dumnezeu a făcut omul după chipul Său (Facerea 1, 26). Sărbătoarea botezului Mântuitorului Hristos se numește Bobotează – Descoperirea lui Dumnezeu – căci Dumnezeu S-a descoperit în Iordan, așa cum este El, atât cât această descoperire poate fi înțeleasă de omul cel trupesc. Această sărbătoare se mai numește „iluminare”, căci prin aceasta, duhul omului este luminat cu cunoașterea celor mai adânci taine Dumnezeiești. Se numește „iluminare” pentru că botezul lui Hristos, prin scufundarea Sa în apă, ne luminează mințile, ne curăță inimile și ne înalță sufletele cu cunoașterea căii mântuirii noastre, care stă în îngroparea omului celui vechi și nașterea celui nou. Prin scufundarea în apă, noi murim cu Hristos, și prin ieșirea din apă, noi suntem uniți cu Hristos Cel viu. Dulcele Duh al lui Dumnezeu poposește deasupra noastră ca un porumbel, însuflețindu-ne cu harul Său atotputernic. Și Tatăl, prin iubirea lui Iisus Hristos, ne adoptă ca fii și anunță această adopție cu glasul Său. De aceea, noi creștinii, avem datoria să ne ostenim cu credință neschimbată, cu fapte bune și cu împărtășirea frățească a bucuriei și a suferinței celor care ne sunt apropiați. Să ne întoarcem la curăția fără de păcat în care ne-am îmbrăcat la botez. Așa ne vom învrednici de slava, bucuria și frumusețea veșnică a sfinților și mucenicilor lui Dumnezeu. Așa ne vom lumina din nou, cerul se va deschide pentru noi și Dumnezeu Se va descoperi pentru noi - Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, Careia Îi aducem slavă acum și pururea și-n vecii vecilor.

VIAȚA CA TRECERE SPRE SĂRBĂTOARE

Viața noastră este un ritm. Respirarea, bătaia inimii, ziua și noaptea, starea de trezie și somnul, clipele, anotimpurile, întâlnirile esențiale și distanța dintre ele - sunt expresii ale unor ritmuri de viață doveditoare. Ritmul alungă dezordinea. Sărbătorile, de orice fel ar fi ele, dacă sunt adevărate, ritmează timpul (istoric, comunitar sau personal), constituind concentrări de spiritualitate. Ele sunt semne pe indicatorul timpului. Și nu numai semne, dar și însemne. Dau însemnătate. Constituie ieșire din banal, din rutină. Trăim la sărbători și trăim între sărbători, cu gândul la sărbători. Căci ele nu sunt numai în sine sau pentru sine, ci orientează și zilele „obișnuite” spre adevăratul sens. Sărbătorile adevărate se nasc, nu se fac. Sărbătorile făcute nu sunt, de fapt, decât petreceri superficiale în jurul unui pretext, cel mai adesea minor. Risipire de sine. Este plină lumea de astăzi de tot felul de „zile” dedicate și de false sărbători, care nu pot atinge zona existențială și rămân nesemnificative. Pentru noi, creștinii, sărbătorile sunt lumini. Fiecare cu strălucirea ei. Calendarul este plin de ele. Ni se arată precum un șir de mătăanii întru ritmică depănare de rugăciuni. Există o ierarhie a sărbătorilor dată de ierarhia sfințeniei, atât cât o putem noi măsura. Marile sărbători se nasc din mari evenimente existențiale, care aduc ceva important și de păstrat în viața umanității. În Biserică, cele mai mari sărbători sunt generate de mari revelații. Unele sunt de-a dreptul împărătești, deoarece Îl implică nemijlocit pe Împăratul ceresc. Sărbătorește îți intră Dumnezeu în casă la sărbătoare. În Biserică, mai numim sărbătorile praznice. La origine, în limba slavonă, praznic vrea să spună zi festivă fără muncă. Dar sărbătoarea nu înseamnă „zi liberă” la modul absolut. Sărbătoarea este o zi în care munca fizică este abandonată pe cât posibil în favoarea bucuriei spirituale. Se impune acum un respect mai mare pentru ființa lăuntrică, pentru zona duhovnicească a trăirii, neglijată cel mai adesea pe parcursul zilelor obișnuite, „de muncă”. Una dintre caracteristicile sărbătorii o constituie bucuria. Sărbătoarea înseamnă instalare în bucurie, în ciuda prezenței oricăror alte evenimente sau situații. Este o bucurie dinamică care presupune întâlnire și împreună-trăire în duh, ce nu exclude compătimirea apropiată cu cei în suferință. Sărbătorile unesc în cuget și în simțire. Ne plecăm gândurile și simțămintele unii spre ceilalți cu alinare și îmbrățișare. Sărbătorile nasc dorința de întâlnire cu Dumnezeu și de însoțire veșnică cu El. De aceea și chemarea creștinului se transformă treptat într-o sărbătoare. Împlinirea va fi posibilă la desființarea timpului, adică la sfârșitul veacurilor. O stare de sărbătoare deplină, continuă, înseamnă raiul, bună așezare, fără de sfârșit, în preajma lui Dumnezeu. Biserică este o sărbătoare veșnică.

LENEA, COMODITATEA ȘI NESIMIȚIREA

Timpul se dilată pentru cei harnici care au timp să facă tot ce-și propun, dar fuge parcă de cei ce se plâng mereu și astfel n-au timp de nimic. Pentru noi creștinii, timpul nu înseamnă bani, ca în proiectele economice, ci perioada care trebuie depășită pentru a ne apropia cât mai repede de Dumnezeu și de oameni prin iubire. Toată suferința vieții noastre este cauzată de păcate și de neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu. Se spune că o firmă nu poate stagna din punct de vedere economic, ci poate doar scădea sau crește. Același lucru și-n viața noastră; nu poți stagna sufletește, ori te afunzi în suferință și singurătate prin păcatele pe care le săvârșești, ori te ridici sufletește către Dumnezeu și-ți deschizi inima față de oameni. Cei din afara Bisericii păcătuiesc din neștiință, iar cei din Biserică păcătuiesc din lenevire. Omul ar trebui să se folosească de creație pentru a-L cunoaște mai mult pe Dumnezeu și pe sine, înțelegând care este de fapt menirea vieții lui pe pământ. Omul ar trebuie să manipuleze lumea înconjurătoare în mod creativ pentru a câștiga iubirea celor din jur, însă prin lene face exact opusul. Se complăce în starea lui, nu vrea să evolueze, nu crede că are nevoie de ajutor și nici nu conștientizează că ar trebuie să dăruiască ceva aproapelui, oricine ar fi acela. Sfântul apostol Pavel întărește acest lucru zicând: „*Să nu încetăm de a face binele, căci vom secera la timpul său, dacă nu ne vom lenevi*” (Galateni 6, 9). Noi creștinii ar trebuie să facem binele dezinteresat, dar pentru cei leneși, ca motivație, este bună și răsplata. Dumnezeu ne răsplătește și aici și în împărăția cerurilor pentru orice bine cât de mic. Lenea este condamnată de Hristos, pentru că El accentuează că fiecare avem un dar sădit de Dumnezeu în personalitatea noastră. Și de aceea este numit și dar pentru că darul se oferă, nu se ține pentru sine în mod egoist. Lenea este nefolosirea darului, ne-conlucrarea cu Dumnezeu în punerea în practică a acestui dar. Toți vrem mai mult de la viață, dar nu ne-am gândit vreodată dacă facem destul ca să primim mai mult. Poate muncim prea puțin, poate suntem prea leneși. „*Precum este oțetul pentru dinți și fumul pentru ochi, așa este omul leneș pentru cei ce-l pun la treabă*” (Pildele lui Solomon, 10, 26). Toți suntem Trupul lui Hristos, adică Biserica, pentru care Și-a dat viața pe Sfânta Cruce. Dar dacă un mădular din tot acest trup suferă, atunci întreg trupul va percepe suferința. Lenea unora afectează în mod negativ întreaga societate, este ca o boală contagioasă. Pentru cel leneș, totul pare greu și inaccesibil, dar el nici cu degetul cel mic n-a încercat să vadă dacă este chiar așa. Cel harnic are experiența reușitei și încrederea că va reuși din nou. Cel credincios are experiența ajutorului primit de la Dumnezeu și nu se dă înapoi din fața greutăților sau a diferitelor provocări. Cel leneș n-are nici credință că-l va ajuta Dumnezeu și nici voință să-ncerce măcar. Pentru creștini, eficiența înseamnă iubire lucrătoare, exprimată prin fapte.

Privegheați, rugați-vă și nu leneviți!

MĂRTURISIRE PRIN CUVÂNT ȘI VIAȚĂ

- *Soborul Sfântului Ioan Botezătorul* -

Misiunea sfântului Ioan Botezătorul a fost una prezisă de prorocii din vechime și ea a constat în a pregăti venirea Mântuitorului și a-L face cunoscut lumii. Ea a fost necesară pentru a spori impactul pe care ar fi trebuit să-l aibă activitatea Mântuitorului în lume. Domnul Iisus Hristos trebuia să propovăduiască în mijlocul comunităților umane, acolo unde tumultul vieții de zi cu zi îi împiedica pe oameni să se gândească la viața spirituală. Mai mult, după ce își transmitea mesajul, Domnul Hristos nu rămânea foarte mult timp într-o localitate, pentru că erau și alte comunități care aveau nevoie de învățăturile Sale și mulți oameni dornici de vindecare. În aceste condiții, ar fi fost greu pentru cei dispuși să devină primii ucenici ai Învățătorului lumii să-i solicite acest lucru. Spre deosebire de acest mod de predicare, activitatea Sfântului Ioan Botezătorul era una cantonată într-un loc din pustiu, în apropierea râului Iordan. Acolo, el ducea o viață foarte austeră, caracterizată de rugăciune și un post aspru. Pentru ca mesajul său să fie luat în serios, el nu putea să-și înceapă predica publică mai devreme de împlinirea vârstei de 30 de ani. Întrucât Hristos a venit să Se boteze după ce a împlinit această vârstă, activitatea publică a sfântului Ioan a început cu aproximativ 6 luni înainte de cea a Domnului Hristos. Pentru a avea o audiență cât mai mare, sfântul Ioan predica într-o loc unde râul Iordan se intersecta cu un drum circulat și putea fi traversat. Așa se explică cum mesajul său a avut un impact destul de însemnat, încât să atragă ucenici, să fie în atenția preoților de la templu și chiar să deranjeze stăpânirea din acea perioadă. Botezul Sfântului Ioan prefigura botezul pe care avea să-l aducă Hristos. Deși cei care își mărturiseau păcatele nu primeau iertarea lor, ci doar un semn văzut al faptului că, printr-o viață virtuoasă, puteau să primească această iertare, odată cu venirea Izbăvitorului lumii. Chiar dacă Ioan vorbește despre botezul cu „*Duh Sfânt și cu foc*”, iar Hristos, în convorbirea cu fariseul Nicodim, vorbește despre „*nașterea din apă și din Duh*”, nu există niciun fel de contradicere între aceste descrieri ale Tainei de inițiere în viața creștină. Botezul despre care vorbește Ioan a avut loc în ziua Pogorării Duhului Sfânt (Cincizecimea), când, peste apostoli, S-a revărsat Duhul Sfânt sub formă de „*limbi ca de foc*”. Iar botezul pe care îl întâlnim astăzi în Biserică, este cel anunțat de Hristos și care a fost practicat încă de la începuturile creștinismului de către apostoli. Nu viața austeră și nici martiriul pe care l-a suferit ca urmare a înfierării moravurilor decadente ale regelui Irod Antipa, ci misiunea pe care a îndeplinit-o i-a adus sfântului Ioan Botezătorul cinstea deosebită din partea Mântuitorului și a Bisericii. Pentru noi, cei din secolul al XXI-lea, a-ți dedica viața unui singur moment, fie el și de importanță crucială pentru destinul întregii lumi, este un lucru pe care foarte puțini am fi dispuși să-l facem. De aceea, Sfântul Ioan Botezătorul rămâne, pe mai departe, unul dintre reperele morale ale creștinătății și un model de jertfire a vieții unui scop unic care are valoare pentru toți oamenii. Amin.

